

KANSLOOS

*JULLIE ZOON WAS NIET DE EERSTE
MAAR HIJ IS EVENMIN DE LAATSTE ...*

PETRA SPARK

Uitgeverij Letterdelta, Leidschendam Nederland

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen berust op louter toeval.

Eerste druk, november 2023

Heruitgave: augustus 2025

© 2023 Petra Spark

Auteur: Petra Spark

Redactie: Theo van Rijn, Marlies de Bruin

Coverfoto: Shutterstock

Coverontwerp: Fabrice Coppens

Grafische vormgeving: uitgeverij Letterdelta

Drukwerk: Centraal Boekhios

Uitgeverij: Letterdelta

www.letterdelta.nl

isbn: 978-90-835568-3-3

If you are the dealer, I'm out of the game
If you are the healer, it means I'm broken and lame
If thine is the glory, then mine must be the shame
You want it darker
We kill the flame

You want it darker
Leonard Cohen

Wat als het opnieuw gebeurt? Dat is mijn grootste vrees. Wat als het monster dat me ooit te pakken kreeg terug is? Misschien beeld ik me maar iets in. Maak ik de zaken erger dan ze zijn. Maar misschien ook niet. Ik hoop van niet. Ik heb het verknoeid, en er is niets wat ik kan doen om het verleden ongedaan te maken. Ik ben een moordenaar, en niemand weet het. Ik ben bang dat er ook deze keer niemand zal zijn om me tegen te houden. Het ging zo makkelijk die eerste keer, iedereen sprak over een dramatisch ongeluk. Niemand had door dat het moord was.

Hoe hard ik ook probeer om wat er is gebeurd weg te duwen, hoezeer ik ook zoek naar de undo-knop op het toetsenbord van mijn geheugen, het is me intussen duidelijk dat er voor mensen als ik geen redding bestaat. Als in een vreselijk Beksiński-schilderij wordt mijn toekomst bepaald door mijn verleden.

Soms ga ik slapen in de hoop nooit meer wakker te worden. Op andere momenten slaag ik erin mezelf wijs te maken dat alles goedkomt. Kan dat waar zijn? Komt er een dag dat de pijn verdwijnt? Wordt alles ooit weer als voorheen?

Hoop is een woord dat vreemd klinkt in deze omstandigheden en toch is dat precies wat ik nu voel. Hoop. Want voor de eerste keer sinds lange tijd denk ik dat het tij zal keren. Ik zie een lichtpunt aan het eind van de tunnel. Het kan geen toeval zijn dat die jongens zo op elkaar lijken. Ik denk dat ik op de proef word gesteld en dat dit een vreemde wending is van het lot. Krijg ik een tweede kans en is dit een test om te beoordelen of ik deze keer zal weerstaan aan de drang van het monster? Want het dwaalt daar nog steeds rond, hongerig op zoek naar een volgend slachtoffer.

Schrijven helpt. Dat is tenminste wat online therapeuten verkondigen. Benoem je angst. Schrijf je diepste emoties neer. Dus dit dagboek is de reddingsboei waaraan ik me vastklamp.

Als ik me verstop voor het monster, komt alles misschien wel goed.

Ach, wie hou ik eigenlijk voor de gek? Het monster heeft me allang in zijn klauwen. En het heeft opnieuw bloed geroken.

Proloog

‘Zouden we dit wel doen? Ik weet niet of dit wel een goed plan is ...’ zei Alexander. Weifelend keek hij naar de scheidingswand die zijn echtgenote met slechts één druk op de knop had geactiveerd. Zijn chauffeur en lijfwacht hadden niet langer zicht op wat er zich achteraan in het luxueuze minibusje afspeelde.

‘Schatje, ontspan je nou even,’ zei Angelina.

Ze keek hem aan met een blik die hij al een hele tijd niet meer had gezien. De onverwachte passie in de ogen van zijn echtgenote was iets waarnaar hij al maanden vruchteloos op zoek was. Had ze haar interesse in hem dan toch niet verloren? Was hij te druk bezig met zijn carrière om te merken dat ze nog steeds iets voor hem voelde?

‘Je bent er zeker van dat niemand ons kan zien? Jezus, Angelina ... Als hiervan beelden uitlekken ...’ Hij viel over zijn woorden en zijn tong voelde aan als verlamd. De alcohol had rijkelijk gevloeid op het privéfeestje dat ze had georganiseerd naar aanleiding van zijn benoeming tot eerste minister. Minister Alexander Vankraay, hoe goed klonk dat?

‘Denk je dat ik ondoordacht te werk ga?’ Ze drukte op een knop. Langzaam schoven de gordijntjes voor de geblindeerde ruiten van het minibusje. ‘Je onderschat me.’ Hoofdschuddend, en met een uitdagende blik in haar ogen kroop ze naar hem toe. In haar hand hield ze een gevuld champagneglas. Ze gooide haar haren in haar nek en kwam schrijlings op hem zitten.

Hij rook haar parfum, sloot zijn ogen en liet zijn vingers over de rondingen van haar billen glijden. De gedachte aan haar naakte huid onder de zwarte, lederen broek wond hem nog meer op dan de geile blik in haar ogen.

‘Misschien moeten we dit toch maar gewoon thuis voortzetten.’ Vragend keek hij haar aan. ‘Bijvoorbeeld in de jacuzzi?’ fluisterde hij in haar oor.

‘Hè, wees toch niet zo’n saaie angsthaas.’ De glinstering in haar ogen maakte plaats voor een norse blik en de gewilligheid waarmee ze haar heupen heen en weer bewoog boven zijn stijve lid nam af.

‘Je hebt gelijk, lieverd.’ Zijn handen gleden onder de lycra stof van haar shirt en zochten hun weg naar haar borsten. ‘Niemand kan ons zien of horen.’ Voor hij haar kuste dwaalden zijn ogen nog een laatste keer naar het tussenschot dat hen de illusie gaf dat ze alleen waren.

‘Zo ken ik je weer!’ Een speelse glimlach, die hij al jaren niet meer had gezien, lag om haar lippen. Terwijl hij haar borsten kneedde en voelde dat haar tepels hard werden, reikte ze naar achteren om haar handtas te pakken.

Verdwaasd door de roes van de avond, waarin champagne rijkelijk vloeide terwijl hij in de bloemetjes werd gezet voor het harde werk van de afgelopen jaren, zag hij wat ze uit haar handtas haalde. Hij herkende het goudkleurige doosje.

Dit was een slecht idee. Het was zo slecht dat hij er vreselijk geil van werd. Dit hoorden ze niet te doen, de laatste keer dat ze de snuifset hadden gebruikt was jaren geleden, nog voor hij zich kandidaat stelde voor de functie van eerste minister. Toen was alles nog goed geweest tussen hen. Toen was alles geweldig geweest. Misschien had hij dit vanavond gewoon verdiend.

Ze gleed van hem af, opende de snuifset en maakte een lijntje cocaïne klaar.

Nadat ze beiden hadden gesnoven opende hij de gulp van zijn Armani kostuumbroek en haalde zijn lid tevoorschijn.

Tergend traag, en met hongerige blik kwam Angelina naar hem toegekropen.

Ze bleef hem in de ogen kijken toen ze zijn lid in de mond nam. Een explosie van warmte overweldigde hem. Hij sloot zijn ogen, een waterval van kleuren veranderde in een levendige fontein van bloed-heet vuurwerk.

Ze liet hem uit haar mond glijden. Toen hij zijn ogen opende, zag hij dat ze haar broek en slipje uittrok. Ze was volledig geschoren. Wanneer was ze daarmee begonnen? Voor hij de vraag kon stellen, smeerde ze coke op zijn eikel, likte een restje poeder van haar vinger en ging schrijlings op hem zitten.

Dit was het begin van zijn toekomst als *fucking* eerste minister van dit land. Dit was een nieuwe start voor hem en Angelina. Terwijl hij hijgend klaarkwam, raasden er slechts een paar woorden door zijn hoofd, maar het waren de juiste: *Jij bent de man. Jij gaat het helemaal maken. Je leeft eindelijk de langverwachte droom!*

Tien minuten later bekeek hij Angelina terwijl ze zich aankleedde. Ze zag er nog steeds geweldig uit. Met haar lange, bruine haren en kastanjebruine ogen leek ze op Demi Moore op de affiche van Striptease. Ze waren beiden de kaap van de veertig gepasseerd en rond haar ogen tekenden zich steeds meer fijne lijntjes af, iets wat hij helemaal niet erg vond.

‘Nog een glaasje, schat?’ Zonder op zijn antwoord te wachten vulde ze zijn champagneglas.

‘Oepsie!’ voegde ze er giechelend aan toe toen ze op zijn pantalon morste.

Hij nam een slok terwijl ze zich in zijn armen nestelde.

‘Hoe heerlijk is dit?’ vroeg ze. ‘We zouden dit vaker moeten doen.’

‘Ik hoop dat je de seks bedoelt en niet de coke.’

‘Hè, wat doe je toch saai!’ Verwijtend keek ze hem aan.

‘Ik denk gewoon aan Noah.’ Hij beet op zijn onderlip.

‘Noah? We hebben één avond voor onszelf! Ik organiseer een verrassingsfeest om je succes te vieren, serveer mezelf als toetje en jij denkt aan Noah?’

Ze ging rechtop zitten en keek hem teleurgesteld aan.

Had hij de avond verpest?

‘Zo bedoel ik het toch helemaal niet.’ Hij probeerde haar tegen zich aan te trekken, maar ze verstijfde.

‘Wat bedoel je dan?’

Hij was een idioot. Hij had een prachtvrouw die hij had verwaarloosd en nu ze hem de avond van zijn leven bezorgde, begon hij over hun zoon.

‘Ik hoop gewoon niet dat hij merkt dat we hebben gesnoven, dat is alles.’

Ze vlijde zich opnieuw tegen hem aan. ‘Natuurlijk merkt hij dat niet. Het enige waar die jongen momenteel oog voor heeft is zijn beeldscherm. Die zit nu vast te gamen met zijn vrienden. Met die koptelefoon op hoort hij ons straks waarschijnlijk niet eens binnenkomen.’

‘Natuurlijk. Je hebt vast gelijk. Ik denk dat deze wilde avond mijn brein heeft aangetast.’ Hij probeerde zijn opmerking weg te lachen, maar haar goede humeur leek aangetast.

Cynisch antwoordde ze: ‘Dat belooft wat, schat. Hopelijk hoef ik je straks niet te helpen bij het leiden van dit land.’

‘Bedankt voor de schitterende avond, lieverd.’ Hij draaide zich naar haar toe en kuste haar.

Ze kuste hem terug.

‘Ik kan nog wel een keertje. Jij?’ vroeg hij terwijl zijn hand over haar knie naar boven gleed.

‘We zijn bijna thuis, schat.’

‘O, maar ik ben snel klaar.’

‘Daar twijfel ik niet aan,’ zei ze koeltjes.

‘Ik heb een verrassing voor jou,’ floepte hij er onverwachts uit.

‘O?’

‘Het plan was eigenlijk om je te verrassen op je verjaardag, maar nu lijkt wel het geschikte moment.’ Verbaasd door zijn eigen spontaniteit bedacht hij dat dit eigenlijk toch wel een bijzondere gelegenheid was.

Haar ogen lichtten op. ‘Vertel!’

Daar was die glimlach weer, het meisje voor wie hij jaren geleden was gevallen. Hij had het gevoel dat hij de wereld aankon. Onverslaanbaar in de politiek, onoverwinnelijk in de liefde.

‘Misschien moet je toch gewoon wachten tot je verjaardag,’ plaagde hij.

‘Vertel op!’ Speels gaf ze hem een por.

‘We gaan paardrijden.’

‘Paardrijden? Maar ik hou niet van paarden.’ Niet-begrijpend keek ze hem aan.

‘Klopt. Maar je houdt wel van het noorderlicht.’

Sprakeloos keek ze hem aan en dat gebeurde niet zo vaak.

‘Pardon?’ slaagde ze er uiteindelijk in uit te brengen.

‘Ik, jij en Noah vertrekken binnen acht maanden naar de Lofoten.’

‘Gaan we naar Lapland?’ Enthousiast als een kind wipte ze op en neer.

‘Noorwegen, lieverd. Aardrijkskunde was nooit je beste vak.’

Ze vloog hem om de hals. ‘Paardrijden onder het noorderlicht? Wat een geweldig idee!’ Ze liet hem los en keek hem aan. ‘Dankjewel, dat meen ik. Deze reis is precies wat ons gezin nodig heeft.’

Op dat moment stopte het minibusje. De chauffeur opende het portier waarna ze uitstapten.

Terwijl ze naar de voordeur liepen reed het busje weg. Alexander liep op wolken. Dit was het begin van de rest van hun geweldige leven.

Hij stak de sleutel in het slot en ze liepen de hal in.

Op fluistertoon vroeg Angelina of hij foto's kon laten zien van de reis die hij had gepland.

'O, en zullen we het meteen aan Noah vertellen?' voegde ze eraan toe.

'Die slaapt vast.'

Ongelovig keek ze hem aan. 'Je weet toch dat je zoon de hele nacht online spelletjes speelt met zijn vrienden? Zo van ... pief ... poef ...' Ze vormde haar vingers om tot een pistool, haar wijsvinger stelde de loop van een vuurwapen voor. Voor even leek ze de vrouwelijke versie van James Bond.

'In elk geval is hij vanavond blijkbaar met iets anders bezig. Hoor jij hem tegen zijn teamgenoten schreeuwen?' vroeg hij.

'Ook waar. Vreemd. Zaterdagavond en geen computergames? Waar gaat het heen met deze wereld? Denk je dat hij de virtuele wereld heeft verlaten en met zijn vrienden heeft afgesproken?'

Hij haalde zijn schouders op.

'Misschien heeft hij wel de weg gevonden naar een of andere goede, ouderwetse fuif,' voegde ze er met een knipoog aan toe.

Alexander verplaatste zijn blik naar de vestiaire.

'Zijn jas hangt hier in elk geval nog,' zei hij.

Ze volgde zijn blik en keek hem aan.

Vergiste hij zich of stonden haar ogen bezorgd?

Vertwijfeld keek ze omhoog langs de marmeren traphal.

'Hij is vast in slaap gevallen, niets om je zorgen over te maken,' zei hij waarna hij haar hals kustte.

'Je hebt vast gelijk.'

Een nerveus glimlachje, dat hij kende van momenten waarop ze haar bezorgdheid probeerde te camoufleren, speelde om haar lippen.

Ze voegde eraan toe: 'Ik check wel even en kus hem goedenacht. Maar als hij wakker is ...' Haar wijsvinger wees speels zijn richting uit.

'Dan vertel ik jullie allebei alles over onze droomreis,' vulde hij aan.

Het geluid van haar naaldhakken toen ze de trap opliep, het kushandje dat ze hem toewierp vanaf de wenteltrap, de stralende glimlach ... Niets van dat alles deed hem vermoeden welk drama er op de loer lag.

'Noah!?'

Vanuit Noahs slaapkamer schreeuwde ze zijn naam op een toon die Alexander nog nooit had gehoord.

Met twee treden tegelijk stormde hij de trap op. Hier was iets grondig mis.

‘Angelina!’ riep hij.

‘Noah! Noah!? Alexander, doe iets!’

Adrenaline raasde door zijn lijf toen hij de eerste verdieping bereikte. Hij gleed uit over een kleedje op de overloop en kroop over-eind.

‘O God! O God, dit kan niet waar zijn!’ snikte Angelina hees.

Hij rende de kamer in.

Ze stond voorovergebogen over de gamestoel van hun zoon en hield hem in haar armen.

Bruusk duwde hij haar weg.

Het lichaam van zijn zoon hing levenloos in de stoel. Om zijn hals zat een strak touw dat was vastgemaakt aan de plafondlamp. In een wanhopige reflex probeerde Alexander het touw los te maken. Hij slaagde er niet in.

‘Geef me dat zakmes! Nu!’ brulde hij.

Hyperventilerend griste ze Noahs zakmes van zijn bureau.

Het touw was in een mum van tijd doorgesneden. Noah viel slap opzij in zijn gamingstoel.

Zijn lichaam voelde nog warm aan, ook al was het op dat moment al duidelijk dat hij niet meer leefde.

Terwijl Angelina de hulpdiensten belde, probeerde Alexander Noah minutenlang te reanimeren. Toen hij het eindelijk opgaf werd zijn aandacht gezogen naar het beeldscherm. Het computerspel dat zijn zoon speelde vlak voor hij stierf stond nog aan, wachtend op Noahs terugkeer.

De wanhopige stem van Angelina, die zich op Noah stortte en hem beval om wakker te worden, verdween naar de achtergrond.

Vlak voordat de hulpdiensten hen wegleidden uit de kamer zag hij op het televisiescherm de laatste spelinstructie die zijn zoon onder ogen had gekregen.

Opdracht voor 1000 punten! WURGSPEL: Durf jij de uitdaging aan of word je geëlimineerd?

Dinsdag

Het was vier uur 's ochtends. Roy stond naast het kinderbedje in de hoek van de babykamer.

'Kiekeboe.' Voor de tiende keer die nacht opende hij zijn handen alsof het geïmproviseerde luiken waren en kwam zijn gezicht tevoorschijn vanachter zijn handen.

Lucas lachte luid en wipte enthousiast op en neer. Hij leek helemaal geen last meer te hebben van verlatingsangst. Terwijl Roy's ogen dichtvielen van de slaap, leek zijn zoon de tijd van zijn leven te hebben. Hij had ergens gelezen dat dit soort spelletjes baby's hielpen beseffen dat papa altijd terugkwam. Hij vond het een geweldig spelletje, alleen speelde hij het veel liever overdag.

'Nog een laatste keer, Lucas. Dan gaan we slapen, oké?'

Roy twijfelde aan zijn eigen woorden. Zijn zoon was inmiddels klaarwakker en zijn oogjes glunderden in de schemering van de vrolijke staande lamp.

'Kiekeboe.'

Alweer een schaterlach.

'Tot morgen, Lucas.'

Hij had nog maar net zijn rug gedraaid of de acht maanden oude baby zette het op een paniekerig huilen.

'Papa komt altijd terug, Lucas. Maar nu moet je slapen. Da-aag.' Hij wuifde snel met zijn hand voor hij naar de gang vluchtte en de deur achter zich sloot.

Het gekrijs van Lucas was niet om aan te horen. Hij was doodop en stond er alleen voor, toch kreeg hij het niet over zijn hart om zijn zoon te laten huilen tot hij van vermoeidheid in slaap viel. Lucas was het enige wat de herinnering aan Elize levend hield.

Hij stormde Lucas' kamer in, zichzelf vervloekend omdat hij hierdoor elke pedagogische regel met voeten trad, tilde hem met zijn slaapzak uit zijn bedje en troostte hem. 'Alles komt goed, jongen. Papa is hier.'

Lucas werd rustig toen hij zijn hoofdje kuste en hem heen en weer wiegde in zijn armen.

Hij nam hem mee naar de slaapkamer die hij sinds Elizes dood enkel met zijn zoontje had gedeeld. Hij opende het slaapzakje, tilde

de jongen eruit en legde hem naast zich in bed. Het was een ritueel dat zich intussen al veel te vaak had voorgedaan, dat besepte hij maar al te goed.

Niet veel later vertraagde Lucas' ademhaling. Hij viel in slaap in Roy's armen, zich niet bewust van het drama dat zich tijdens zijn geboorte had afgespeeld.

De slaap kreeg Roy langzaam maar zeker in zijn macht. Ooit zou hij de moeilijke taak moeten opnemen om zijn zoon te vertellen waarom hij geen moeder had. De laatste vraag die door zijn hoofd spookte voor hij insliep was hoe hij aan zijn zoon zou vertellen dat zijn moeder overleed in het kraambed, terwijl ze hem het leven schonk.

*

Alexander lag met opengesperde ogen in bed. In tegenstelling tot vroeger kon de blauwachtige schemergloed die een vroege zomerochtend vergezelde hem niet langer bekoren. Alles voelde nu pijnlijk koud en kil aan.

Vandaag was het precies twee maanden geleden dat Noah dood was teruggevonden. Hij zou nooit de blauwe vlekken in het gezicht van zijn zoon vergeten. Het beeld van zijn gezwollen ogen stond voor eeuwig op zijn netvlies gebrand, evenals de geur van zijn ontlasting die hem als een gruwelijk parfum had omringd.

Hij keerde het ochtendlicht de rug toe en draaide zich om. Naast hem lag Angelina te slapen. Ze was prachtig.

Hij weerhield zichzelf ervan om met zijn hand langs haar haren te strijken. Hij verdiende haar niet langer. Hoewel ze hun leven opnieuw hadden opgepakt, was er iets voorgoed veranderd. Telkens wanneer hij haar aanraakte leek het alsof ze bevroor. Zelfs zijn blik ontweek ze.

Hier lag hij dan, in deze luxueuze slaapkamer, tussen de gloednieuwe zijden lakens waarmee de schoonmaakster het echtelijke bed had gedekt. Naar maatschappelijke maatstaven had hij het helemaal gemaakt: hij leidde het land, stond in de schijnwerpers en woonde in een villa.

Hij had de heilige graal gezocht en gevonden. Het ambt van eerste minister was het hoogste goed, dat was hem met de paplepel ingegoten. Zijn grootvader was burgemeester van Vilvoorde en zijn vader schepen in Grimbergen. Na het aftreden van zijn grootvader nam zijn

vader de burgemeestersfakkelt over. Alles leek de goede richting uit te gaan. Alexander behaalde zijn master in de rechten en zette, naast zijn baan als consultant, zijn eerste stappen in de politiek. De naam Vankraay werd in Vlaams-Brabant in één adem genoemd met Open Vld, status en succes. De champagne vloeide rijkelijk op feestjes die zijn moeder gaf nadat zijn vader werd verkozen tot senator.

En toen keerde het tij. De pers bracht een schandaal aan het licht waarbij zijn vader werd beschuldigd van het onrechtmatig toekennen van subsidies. Krantenkoppen schreeuwden *misbruik* en insinueerden gesjoemel. Hoewel zijn vader dit in alle toonaarden ontkende, had hij nooit geweten wat er echt klopte van die geruchten. Het was een potje dat dicht bleef. Wat hij wel wist was wat zijn moeder hem toefluisterde toen de mediastorm het hardst woedde: *Jij moet het beter doen. Jij kan de naam Vankraay opnieuw laten schitteren, maar mijn alsjeblieft de persschandalen.* Hij was boos geworden en had geroepen dat ze onzin uitkraamde, dat hij zijn eigen pad zou volgen en dat ze een glaasje te veel ophad.

Hij had ook precies gedaan wat ze hem had opgedragen en dat had hem bijna zijn huwelijk gekost.

Een paar maanden geleden leek alles nog de goede kant op te gaan. De gespannen relatie tussen hem en Angelina, te wijten aan de vele uren die hij werkte en de late vergaderingen die hij bijwoonde, leek eindelijk te veranderen. Ze had een feestje voor hem georganiseerd en die nacht in de minibus was hemels. Het leek wel alsof ze had gekozen voor een nieuwe start.

Hij beseftte dat hij haar te vaak alleen had thuisgelaten. Zijn carrière en de partij stonden altijd op de eerste plaats en dat had ze hem verweten. Maar die avond had ze hem vergeven. Die ene nacht leek alles goed te komen. Toch was het op een vreselijke manier op iets compleet anders uitgedraaid.

Ze voelde zich vast schuldig omdat zij het feestje had georganiseerd op die fatale avond. Had ze dit niet gedaan, dan waren ze die nacht gewoon thuisgebleven. Iedereen had hen verzekerd dat het een gruwelijk ongeluk was. De recherche, de familie, de intimi. Het was niets meer dan een jongen die te ver ging met een online wurgspel. Het was botte pech. Niemands schuld.

Toch had Angelina in die eerste maand na het tragische ongeval

herhaaldelijk gezegd dat Noahs dood haar schuld was. Ze dronk te veel en in een van haar dronken buien stond ze in de keuken met haar wijnglas in de hand.

Ze keek hem met samengeknepen ogen aan toen hij naar haar toekwam na een lange dag vergaderen. Terwijl hij zijn das losknoopte en naar haar toeliep rook hij de alcohol. Dit was duidelijk niet haar eerste glas. Ze draaide haar gezicht weg toen hij haar wilde kussen. Haar woorden gingen door merg en been toen ze zei: 'Zonder jouw rotcarrière was dit niet gebeurd. Als jij niet per se Mijnheer De Eerste Minister had willen zijn, had ik nu mijn zoon nog.'

Hij zag dat ze leed. Toen hij haar in zijn troostende armen wilde nemen duwde ze hem weg.

'Waarom stond je toe dat we cocaïne gebruikten die avond?' Haar ogen boorden zich in de zijne terwijl ze vol afschuw achteruitliep. 'Misschien was het wel een straf van God?' Vragend keek ze hem aan. 'Na alles wat er is gebeurd, na Noahs problemen met drugs, vonden wij er niets beter op dan zelf coke te gebruiken. En jij stond dat toe!'

Ze struikelde over een bijzettafeltje. Het geluid van brekend glas op de stenen vloer voorkwam dat hij haar in een opwelling voor de voeten gooide dat zij diegene was die had voorgesteld om die avond cocaïne te snuiven.

In plaats van te ruziën liep hij naar haar toe. Ze had haar hand gesneden aan een scherf. Hij hielp haar overeind en zag dat ze bloedde.

Nadat hij haar had verzorgd ging ze naar bed. Ze hadden geen woord meer gewisseld. Die avond was het enige moment waarop ze hem iets had verweten.

Voorzichtig sloeg hij het laken weg, in een poging om haar niet te wekken. Nadat hij in zijn slippers glipte en zijn kamerjas van de kapstok nam keek hij haar aan. Zijn ogen vulden zich met tranen. Nog steeds hield hij zielsveel van haar. Wanneer ze sliep leek alles nog als voorheen. Toch was alles voorgoed veranderd. Dat besepte hij maar al te goed toen hij de slaapkamerdeur geruisloos achter zich sloot en naar de overloop liep.

De marmeren traphal strekte zich voor hem uit. Langzaam daalde hij de treden af terwijl hij bedacht dat de carrière, waarvan Angelina beweerde dat die hun leven had verwoest, zijn leed in werkelijkheid draaglijk maakte.

Wat zou hij doen als hij geen premier zou zijn, maar een arbeider die elke dag om vier uur in de namiddag thuiskwam? Zou hij vluchten in de drank, net zoals Angelina dat steeds vaker leek te doen?

Hoofdschuddend bereikte hij de benedenverdieping. Zijn baan was zijn reddingsboei. In tegenstelling tot wat hij had verwacht was hij nooit eerder zo productief geweest, alsof hij wilde bewijzen dat dit drama niet de macht had hem kapot te maken. Het marketingduiveltje dat in hem huisde fluisterde hem in dat deze tragedie ideaal was voor zijn politieke situatie. Het medelijden van het volk gaf hem krediet, collega's respecteerden hem, zelfs leden van de oppositie blaften minder hard dan voorheen.

Hij liep de keuken in en zette koffie.

Gezeten op een barkruk aan het luxueuze keukeneiland dronk hij een bakje troost terwijl hij zijn mails las. Zijn maag knorde, hij hunkerde naar een broodje ei en opende de koelkast, waar hij boter en gezouten spek vond. Hij bakte het spek in de braadpan en voegde de geklutste eieren toe.

Als zijn leven niet werd overschaduwd door een wolk van droefenis, dan zou hij ongetwijfeld de radio hebben aangezet en hebben meegefloten op de tonen van de muziek. Net zoals vroeger. Zou die tijd ooit terugkeren?

Hij concentreerde zich op zijn omelet met spek, nam de pan van het vuur en belegde zijn broodje. Op het ogenblik dat hij zijn eerste hap wilde nemen meldde zijn iPhone dat hij een nieuw bericht had ontvangen.

Zijn nieuwsgierigheid won het van zijn honger en hij greep naar zijn telefoon. Hij fronste zijn wenkbrauwen. De melding kondigde een nieuwe boodschap aan op de website *ingedachten.be*, het online rouwregister dat hij en Angelina hadden geopend na Noahs overlijden.

Dit was vast slechts een kennisgeving dat het register na twee maanden zou worden afgesloten. Alhoewel hij de melding bijna negeerde, besloot hij toch even door te swipen naar de website.

Groot was zijn verbazing toen bleek dat iemand zonet een digitaal kaarsje had laten branden voor Noah. Twee maanden na zijn dood?

Naast het kaarsje had iemand een condoleancebericht toegevoegd. Zijn wereld bleef stilstaan toen hij de boodschap las.

Woensdag

Met omlaag gedraaid raampje reed Roy op de Mechelsesteenweg. Zijn blik gleed naar de klok op het dashboard, die aangaf dat hij binnen tien minuten op het politiebureau werd verwacht.

Vanuit zijn ooghoeken keek hij naar de begraafplaats waar hij langs reed. Bij de rotonde ter hoogte van de Abeelstraat ging hij onverwachts op de rem staan. Zonder zijn richtingaanwijzer te gebruiken nam hij de afrit en schakelde van de derde naar de tweede versnelling. De bestuurder in de wagen achter hem claxonneerde en flitste met zijn lichten.

'Fuck it!' foeterde hij, eerder tegen zichzelf dan tegen de geschrokken bestuurder. Hij stak zijn middelvinger op, gaf een ruk aan het stuur en reed het parkeerterrein van de begraafplaats op.

Hij wist best wel dat hij maar beter rechtstreeks naar het bureau kon rijden om zich op zijn werk te storten. Michaëlla, zijn rouwconsulente, zou spreken van een terugval als ze hoorde dat hij een omweg had gemaakt langs de begraafplaats waar Elize lag.

Vanochtend had hij zichzelf uitgedaagd. Hij was ervan overtuigd dat hij het kerkhof kon voorbijrijden zonder te stoppen, hij voelde zich elke dag sterker. De wekelijkse therapiesessies met Michaëlla hadden hier een aandeel in, maar de grootste verdienste lag bij hemzelf en dat wist hij. Toch was hij er ook deze keer niet in geslaagd Elizes laatste rustplaats voorbij te rijden.

Terwijl hij geïrriteerd het portier achter zich dichtsloeg, bedacht hij dat het verleden hem nog steeds in zijn macht hield.

Hij wierp een hoofdknik naar de begrafenisondernemer die langsliep en haastte zich naar het graf dat hij blindelings kon terugvinden.

Even later knielde hij neer op de grafsteen die hij voor Elize had uitgekozen. Glimlachend en met een cocktail in de hand staarde ze hem aan vanaf de foto naast haar in marmer gebeitelde naam.

'Deze keer heb ik niets bij me, lieveling. Ik denk dat ik vooruitgang boek,' voegde hij er schamper aan toe.

In de eerste maand na haar overlijden had hij haar dagelijks bloemen gebracht, ook al wist hij dat dit zinloos was. Ze zou het boeket nooit zien, ruiken of aanraken. De laatste keer dat hij bloemen voor haar had gekocht, was inmiddels al een week geleden, een hele overwinning, volgens Michaëlla.

‘Ik mis je,’ fluisterde hij. Hij kuste zijn wijsvinger en bracht die naar de foto waarop Elize voor eeuwig glimlachte.

Even later startte hij de auto en vervolgde zijn weg naar het politiebureau. Er lag een nieuw dossier op hem te wachten. Op dat moment wist hij nog niet dat het de grootste zaak uit zijn carrière zou worden.

*

Roy liep net op tijd de vergaderzaal binnen, hetgeen hem een preek bespaarde van zijn overste, en begroette zijn collega's.

‘Op wie wachten we nog?’ Hoofdinspecteur Magda Zempels slaakte een veelbetekenende zucht. Ze keek streng de tafel rond over de rand van haar brilmontuur terwijl Roy plaatsnam.

‘Tja ... Het is woensdagochtend. Isabelle zal gisteravond vast iets te lang in de kantine zijn blijven plakken na de training,’ zei Jaak Brijer.

‘Zo kan ie wel weer, Jaak.’ Magda wierp een giftige blik in zijn richting.

Roy vreesde dat hij het bij het juiste eind had, ook al was Magda niet blij met zijn opmerking. Isabelle was een fantastische collega. Ze was jong, knap en een geweldige digitaal specialist. 's Ochtends tijdig op vergaderingen aanwezig zijn was daarentegen niet haar grootste kwaliteit.

‘Ik haal koffie,’ zei Magda. ‘We kunnen nog even wachten, maar binnen een vijftal minuten zou ik toch graag van start gaan met de vergadering.’ Ze stond op, herschikte haar zwarte mantelpakje en liep kordaat de kamer uit.

Jaak greep naar zijn iPhone. Hij verdiept zich nu vast in een spelletje Tetris, dacht Roy. Zijn blik bleef hangen bij zijn tien jaar oudere collega. Als hoofdinspecteur adjunct teamchef was Jaak discreet en toonde hij zelden zijn emoties. Was dat de reden waarom hij precies hem had opgebeld, en niet een van de andere collega's, vlak nadat Elize was gestorven in het kraambed? Had hij geweten dat de medelijdende blik in Jaaks ogen minder groot zou zijn dan die van de anderen?

In een oogwenk werd zijn leven omgegooid. Wat het gelukkigste moment in zijn leven hoorde te zijn, veranderde in een eenzame nachtmerrie.

En hij stond er alleen voor. Elizes moeder stierf jaren geleden aan

longkanker en haar vader werd geveld door een beroerte niet lang na de dood van zijn vrouw. Met zijn vader had Roy geen contact meer. Die vertrok zes jaar na zijn geboorte met een twee maanden-contract naar Algerije om er grof geld te verdienen. Hij was nooit teruggekeerd. Hij had hem en zijn moeder in de steek gelaten om ver weg een nieuw leven op te bouwen met een Algerijnse vrouw. Zijn moeder had zijn afwezigheid zo goed mogelijk geprobeerd op te vangen en stierf veel te vroeg aan jongdementie.

Toen het medisch personeel hem die fatale dag meldde dat hij een zoon had, maar dat ze zijn vrouw helaas niet hadden kunnen redden, stortte zijn wereld in.

De eerste dagen na Lucas' geboorte wilde hij de baby niet zien. Wat had hij aan een kind als hij zijn geliefde verloor? Hij durfde niet zo ver te gaan om te bekennen dat hij Lucas verantwoordelijk stelde voor Elizes dood, hoewel hij dit volgens Michaëlla wel degelijk had gedaan.

Van die eerste week herinnerde hij zich niet veel meer. Wat hij zich wel herinnerde was dat Jaak zich over de baby ontfermde terwijl Roy de begrafenis en alle praktische beslommeringen die hiermee gepaard gingen voor zijn rekening nam. Jaak en zijn echtgenote bekommerden zich om de pasgeborene alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Na de begrafenis ging Roy hem steeds vaker opzoeken en langzaam maar zeker aanvaardde hij zijn rol van alleenstaande vader. Hij was Jaak eeuwig dankbaar. Hoe hij deze beproeving zonder hem zou hebben doorstaan was nog steeds een raadsel.

Een paar weken later was Roy zo gehecht geraakt aan Lucas dat hij overwoog om zijn baan op te geven en voor zijn zoon te zorgen. Jaak praatte dat idee uit zijn hoofd. 'Jij leeft voor je werk. Doe jezelf en je zoon een lol en zoek toch gewoon kinderopvang.'

Zonder Jaak had Roy vast zijn ontslag ingediend om zich met Lucas terug te trekken in het huis dat werd gedomineerd door Elizes afwezigheid. Zonder Jaaks aanmoedigingen had hij Lucas nooit durven achterlaten bij Mark, de gastouder die over Lucas waakte wanneer Roy werkte.

'Meen je dit nu?' Sophia Karsten haalde hem uit zijn overpeinzingen. Met een verbeterd blik in haar ogen staarde ze naar het scherm van haar iPhone. Maar niet voor lang. Slechts een paar seconden later

vlogen haar duimen in een razendsnel tempo over het schermje van haar mobieltje. Uit de blik in haar ogen leidde Roy af dat ze een vin-nig antwoord aan het typen was.

Zijn ogen bleven hangen bij de vrouw die intussen al zes jaar zijn collega was. In de eerste maanden dat ze samenwerkten hadden ze samen de lakens gedeeld. Ze waren allebei vrijgezel en na een barbe-cue naar aanleiding van het pensioenfeestje van hun leidinggeven-de hadden ze in Brussel samen de bloemetjes buitengezet. Het bier vloei-de rijkelijk en stuurde hen langzaam maar zeker naar Sophia's appartement. Het was bij die ene nacht gebleven.

Niet veel later ontmoette hij Elize en leerde Sophia Robby kennen. Hij was een man met verstand, véél verstand. Robby was burgerlijk ingenieur en op financieel vlak zat hij er warmpjes bij. Hij bofte maar met een vrouw als Sophia. Ze zag er nog steeds even goed uit als zes jaar geleden. Onder haar strakke topje tekende haar volle boezem zich af. De slanke vingers die ooit zijn borst hadden gestreeld gleden nu door haar gitzwarte haren.

Hij vroeg zich af of ze de mooiste vrouw was die hij ooit had ont-moet. Haar vader was afkomstig uit Thailand en haar moeder was Belgisch. Ze hadden haar begiftigd met amandelvormige ogen, git-zwarte haren en een lichtgekleurde huid die aanvoelde als satijn. Zon-der dat ze zich ervan bewust was ademde ze seks uit, niet op een goedkope maar op een ongedwongen, gedistingeerde manier.

Ze ademt leven uit, ging er plots door hem heen.

Zwijgend schudde hij zijn hoofd. Als ze zou weten wat hij dacht, had ze zeker haar mobieltje naar zijn hoofd gegooit.

Hij kon een glimlach niet onderdrukken toen ze haar lipstick van de tafel griste en haar lippen stiftte. Nu wist hij het zeker. Ze had bon-je met Robby. Wanneer haar vriendje haar irriteerde greep ze altijd naar haar lipstick. Hij vermoedde dat hij de enige was die dit door-had. Terwijl hij zich afvroeg of haar haren nog even zacht aanvoelden als vroeger liep Magda de kamer binnen.

'Lang genoeg gewacht, we gaan van start.' Ze zette haar karton-nen koffiebekertje op de tafel, plugde de HDMI-kabel in en deelde haar scherm.

Roy fronste zijn wenkbrauwen. Op het beeldscherm aan de muur verscheen een foto van een levenloze jongeman met een stuk touw rond zijn hals.

‘Twee maanden geleden overleed Noah, achttien jaar oud, door ophanging.’

‘Ophanging?’ vroeg Sophia. ‘Sinds wanneer houden wij ons bezig met zelfdoding?’

Onverstoorbaar ging Magda Zempels verder: ‘Zijn ouders hebben hem ’s nachts aangetroffen. Tijdens zijn laatste levensmomenten speelde hij een wurgspel dat hem fataal werd.’

Sophia keek hen aan met verbaasde blik, niet-begrijpend waar dit heenging.

Foto’s van de overleden jongen verschenen op het scherm. Zijn opengesperde, uitpuilende ogen staarden in de lens van de camera.

De deur van de vergaderzaal zwaaide plots open. ‘Mijn excuses dat ik te laat ben! Ik weet wat jullie allemaal denken, maar deze keer heb ik me echt niet verslapen! Vilvoorde zat helemaal vast!’

Isabelle De Munninck ging nog even door met zichzelf te verontschuldigen terwijl ze haar tas neergooide en op de vrije stoel naast Roy kwam zitten.

Ze merkte niet dat niemand reageerde. En hoewel je een speld kon horen vallen, waren het de ogen van de teamleden die spraken.

Roy’s blik schoot van het scherm naar Jaak, die zich geen houding wist. Magda Zempels keek Isabelle aan van over haar brilglazen.

‘Isabelle ...’ zei Zempels op een ongemakkelijke, verontschuldigende toon die Roy nooit eerder van haar had gehoord.

De glimlach van de zevenentwintigjarige blondine bevroor op haar lippen toen ze naar het scherm keek.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg Sophia. Zij was de enige die niet wist dat Isabelles broer zich een jaar geleden door ophanging van het leven had beroofd.

‘Kan ik je even spreken, Isabelle?’ vroeg Zempels. Het was geen verzoek, maar een bevel. Ze sprong overeind en was al bijna bij de deur van de vergaderzaal toen Isabelle eindelijk reageerde.

Lijkbleek schudde ze haar hoofd. Haar ogen stonden vol ongeloof toen ze met trillende hand naar de foto wees en riep: ‘Ik ken die jongen! Dat is Noah Vankraay!’

*

De deur van de vergaderzaal viel dicht achter Magda en Isabelle.

